

Lần thân cuộc đời

Cuộc đời tôi quanh quẩn chỉ toàn là những lo lắng thừa thãi . Lo lắng một cách vô thức mà đôi khi nhìn lại, tôi thấy mình thật lần thân làm sao .

Có một ngày, lâu rồi, tôi chợt thấy mình đã là một người lớn thực thụ . Nhìn dáng Mẹ tôi loay hoay công việc bếp núc hàng ngày, tôi thấy lòng mình nao nao lạ . Tôi nghĩ tại sao những người Cha Mẹ cứ mãi làm việc, phục vụ cho con cái mà không hề nghĩ ngơi, tính toán xem các người con có nhận ra và biết ơn những gì mình hy sinh hay không ???

Tôi bèn theo Mẹ vào bếp mỗi ngày để học nấu ăn . Tôi cố gắng dành thì giờ rảnh rỗi sau giờ học để giúp Mẹ, mặc dù Mẹ tôi có nhiều thì giờ để làm bếp hơn tôi . Ngày qua ngày như thế, chẳng bao lâu, tôi biết nấu hầu hết các món ăn mà Mẹ dạy, mặc dù tôi nấu không ngon bằng một góc của Mẹ . Tôi không hề nhận ra điều đó, mà chỉ nghĩ một cách đơn giản là mình có thể thay thế Mẹ trong việc bếp núc hàng ngày .

Mùa Xuân năm đó, tôi lấy một lớp chiều đổi qua thành lớp sáng . Làm vậy tôi phải đi học sớm hơn và có thể về nhà sớm hơn thường lệ . Mỗi ngày sau giờ học, tôi đi thẳng một nước về nhà . Tôi cố tình về trước Mẹ, xông vào bếp và hăng hái nấu cơm chiều hầu tạo ra sự ngạc nhiên cho cả nhà . Bữa ăn đầu tiên do chính tay tôi dọn ra khá cầu kỳ và đẹp mắt . Tôi kiên nhẫn chờ đợi các anh, chị và em tôi, từng người một về nhà từ trường hoặc sở làm . Rồi tắm rửa, thay quần áo, ngồi vào bàn ăn . Và tôi nín thở hồi hộp chờ xem phản ứng của họ khi gặp miếng thức ăn đầu tiên cho vào miệng

Anh Huy la lên:

-Ha hình như hôm nay ai nấu ăn chứ hỏng phải Mẹ à nha

Tôi hỏi liền:

-Vậy nghĩa là sao, ngon hơn hay dở hơn ?

Anh Huy cốc nhẹ đầu tôi:

-Nhỏ ngớ ngẩn quá hà làm gì có ai trên đời này nấu ngon hơn Mẹ chứ Tao hỏng ăn nữa, đồ ăn gì kỳ quá

Rồi Anh Huy xô ghế đứng lên đi ra phòng khách mở TV lên xem .

Chị Hương thì chép miệng:

-Chắc Mẹ mua food togo hôm nay . Ô, chắc Mẹ hỏng được khỏe rồi

Nhỏ út thì nhút nhát không dám thử, chỉ ngó theo phản ứng của người khác rồi đứng lên :

-Vậy thôi Em cũng hỏng ăn, thoát đầu nhìn cách bày biện là Em nghi nghi rồi hỏng phải Mẹ nấu

Tôi lúng túng đuổi theo mọi người cố gỡ gạc:

-Em ăn thử thấy ngon lắm mà, đâu giống đồ chợ đâu .

Anh Huy dứt khoát:

-Vậy để dành cho mi ăn hết đó . Tao chờ Mẹ về hỏi coi sao Hay là ... Chị Hương à, mình gọi Anh Văn kêu Anh order mấy món nhà hàng đi nhe . Anh sắp tan sở rồi

Thất vọng chua cay, tôi đi thẳng một nước vào giường vùi đầu vào gối. Thật ra, tôi cũng rã rời chân tay vì đứng nấu suốt 2 tiếng đồng hồ không nghỉ . Tôi phân vân đầu óc quay cuồng, giằng co giữa lòng tự ái và lý trí . Không biết mình có nên cố gắng nấu hoài cho đến khi thành công, hay là bỏ cuộc lưng chừng đây mệt mỏi quá tôi ngủ thiếp đi hồi nào không hay ...

Tiếng lao xao, xù xì . Tiếng lóc cóc leng keng bên ngoài đánh thức tôi dậy . Ngước lên nhìn đồng hồ treo tường, chỉ mới 7 giờ tối . Tôi nhủ thầm thì ra mình đã ngủ 1 tiếng rồi . Tôi choàng dậy, đi vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo . Những vốc nước mát lạnh lên da mặt khiến tôi tỉnh hẳn và nhớ lại chuyện xảy ra hồi chiều. Tôi chợt luống cuống vì sức nhớ mình đã quên giấu hết các đĩa thức ăn "Dở ẹc" kia đi ... Giờ thì chắc cả nhà đang chê cười bàn tán về thức ăn tôi nấu chẳng Không biết phải

làm sao đây ??? Tiếp tục trốn trong giường hay mò ra ngoài đối diện với sự thật và nghe lời chế nhạo của cả nhà ????

Đứng phân vân trong nhà tắm, tôi lại nghe tiếng chén bát khua, tiếng trò chuyện cười đùa bên ngoài vang lên giòn giã . Sự tò mò lại nổi lên khiến tôi quên mất xấu hổ . Tôi lò dò bước từng bước một ra phòng khách . Không có ai cả Quẹo qua nhà bếp, cả nhà đang quây quần đông đủ ngay bàn ăn, ăn uống cười đùa thoải mái . Tôi nhắm nghiền đôi mắt lại, không đủ can đảm để nhìn xem họ ăn gì, có lẽ ai đó mới đi mua thức ăn ngoài nhà hàng mang về chẳng . Tại sao không ai kêu tôi dậy cùng ăn như mọi lần vậy ??? Cả nhà bây giờ quên mất sự hiện diện của tôi, một kẻ đáng thương đã cặm cùi cả buổi chiều để nấu ăn cho cả nhà Thật đáng ghét quá!

Tiếng nhỏ em Út vang lên :

-Tội chị Chín quá ta hèn chi hồi chiều mặt mày bí xị .

Tiếng Mẹ tôi dịu dàng trách móc:

-Mấy đứa sao ... Em nó có lòng nấu thì mình phải khen chứ sao chê vậy . Cứ nghĩ là không phải Mẹ nấu mà không ăn là bệnh tâm lý đó nha ... Mẹ thấy ngon lắm đó chứ!

Nhỏ Út phân bua:

-Hồi chiều con chưa ăn mà . Chứ nếu con mà ăn thử là coi như bây giờ lảng sạch hết rui Tại Anh Huy nè, hù người ta không hà

Anh Huy gãi gãi cái đầu tóc ngắn cùn như chú tân binh:

-Giờ nhai kỹ con thấy ngon đó chứ, tại hồi chiều con tưởng đồ food togo nên chê . Con Chín nó ngồi một đồng đó, có chịu mở miệng nói là nó nấu đâu

Giọng Chị Sáu như hồi hận :

-Con có ăn thử, thấy hơi lạ lạ nên đâm hoảngngưng ăn liền .

Anh Văn thì gật gù, điệu bộ rộng lượng của "già làng":

-Anh thấy khá lắm chứ . Nói chung, Bé Chín nó muốn giúp một tay cho Mẹ đỡ phần cơ cực đó mà, mấy Em không nhận ra điều đó sao

Nghe Anh Văn nói tôi xúc động vô cùng, thì ra chỉ có Mẹ và Anh Văn hiểu được sự cố gắng của tôi mà thôi bỗng có tiếng tiếng vỗ cái "bịch" trên vai khiến tôi giật thót người quay qua liền ... chị Nhi đứng sau lưng tôi từ thuở nào, toét miệng cười châm chọc:

-Ha ... chào đầu bếp tí hon, sao đứng sững người đây vậy hả Mau vào bàn dùng chung cơm tối với bà con đi chứ

Cả nhà ngưng ăn quay qua hướng tôi . Anh Huy lớn giọng nhút:

-Lẹ lên Nhỏ, ngồi vào bàn ngay không thui rửa chén à nha

Quả thật, cái đĩa thức ăn trên bàn gần như sạch nhẵn tựa như điều lo lắng xấu hổ của tôi